

[Bernhard Baunsgaard]

vor udenrigsminister rejste spørgsmålet om flygtningepolitikken i den nuværende EF-samling, men jeg må understrege, at det burde have været rejst af os med stor styrke netop i Europarådet og i Europarådets Ministerforsamling, sådan at vi kunne få fremmet en fælles europæisk holdning til flygtningespørgsmålet.

Jeg har jo tidligere nævnt fra denne talerstol, at netop på dette område spiller Europa bestemt ingen flatterende rolle. Det, der i de sidste par år har været kendetegnende for Europas holdning til denne del af menneskerettighederne, er jo, at man har forsøgt på alle mulige måder at gøre det svært for asylsøgende at komme til de europæiske lande. Længe har undtagelsen fra dette forsøg på at afspærre sig fra verdens problemer været Vesttyskland, Danmark og Sverige, men for Danmark er det, så vidt jeg kan skønne, lykkedes for et flertal i Folketinget at spærre os helt ude fra at deltage i løsningen af dette problem ved selv at modtage flygtninge i et blot rimeligt omfang. Vesttyskland har forsøgt noget lignende, og Sverige har også været heldig med at melde sig ud. Europarådet ville være det bedste sted at rejse spørgsmålet om en fælles Europapolitik med hensyn til at hjælpe flygtninge; det er jo en væsentlig del af menneskerettighederne.

Med hensyn til offentlighedens svigten kan vi her pege på Europabevægelsen i Danmark. For år tilbage fungerede Europabevægelsen som et udmærket oplysningsorgan også for Europarådet. I de senere år må vi konstatere at Europabevægelsen har svigtet på dette punkt. Sidst viste det sig under afstemningen om udvidelsen af EF, at man må opfatte sig selv alene som et organ, der skal tage sig af EF-anliggender.

Jeg håber, man vender tilbage og forstår, at vi ønsker, at Europabevægelsen også skal tage sig af Europarådets anliggender, for som bekendt har det nu i offentligheden et stykke tid været drøftet, om Danmark – som det sidste af de nordiske lande – også burde etablere et særligt institut for studiet af menneskerettigheder. På det punkt har vi stået tilbage for de øvrige nordiske lande. Og her er der tildelt Europabevægelsen en særlig opgave. Jeg håber, man til fulde forstår det og forstår, at skal man have støtte fra hele den danske befolkning, er det nødvendigt, at

Europabevægelsen tager det alvorligt, at vi ønsker oplysning om netop Europarådet.

Udenrigsministeren fremhævede også Europarådets opgave som organ for menneskerettighederne, og det synes jeg var et udmærket og godt indlæg. Udenrigsministeren nævnte, at det var et af de få steder, hvor det enkelte individ, den enkelte statsborger, kan rejse sag imod sin egen regering, sin egen statsmagt.

Det har også været fremme her, og jeg vil også nævne det, at EF ikke kan overtage Europarådets funktioner. Alene det, at 21 europæiske nationer er medlemmer af Europarådet, mens der kun er 12 i EF, peger på, at det ikke er muligt for EF at overtage de områder, kulturen og de humanistiske områder, Europarådet har som særlig opgave. For os i Danmark må det være mere indlysende end for så mange andre europæiske lande, fordi de nordiske lande Sverige, Norge, Island også er medlem af Europarådet, og selv Finland har tilknytning til Europarådet. Ingen af disse lande er jo medlem af EF.

Udenrigsministeren nævnte også, at Europarådet er en sammenslutning af demokratiske lande. Jeg kan kun understrege, at dette efter statutterne er grundlaget, og at der derfor er grænser for, hvilke nationer der kan blive medlem. Det er således ikke muligt for de socialistiske østeuropæiske lande at blive medlem. Jeg tror, det er væsentligt for os, at vi understreger, at dette er et organ for det kulturelle og det humanistiske.

Jeg vil gerne have lov til at citere, hvad et tysk liberalt medlem af Europarådet engang sagde:

»Europarådet er en sammenslutning, der ikke er tillagt særlige magtbeføjelser. Det er ikke tillagt magt med hensyn til økonomien, det er ikke tillagt bemyndigelser i udenrigspolitikken, men det er et sted, hvor de europæiske demokratier mødes og drøfter problemerne. Respekten for mennesket og for menneskerettighederne er helt afgørende i de lande, der kan blive medlem af Europarådet, for holder vi ikke på dette punkt idealerne højt om demokrati og menneskerettigheder, så mister Europarådet respekt og anerkendelse.«

Jeg vil gerne slutte med at anbefale den resolution, den dagsorden, der er foreslået her, og som vi er medforlagsstillere til. Måske kunne man, hvis man havde meget re-